

BEROEPS- BELANGEN

REGELEN BETREFFENDE DE BEVOEGDHEID DER TANDHEELKUNDIGEN

VOORLOOPIG VERSLAG.

No. 4.

Bij het afdelingsonderzoek vond dit wetsontwerp bij zeer vele leden krachtige bestrijding.

De juistheid van de uitspraak in de Memorie van Toelichting, dat de rechtvaardigheid de totstandkoming van dit ontwerp zou eischen, werd door verscheidene leden ontkend. Zij herinnerden aan de geschiedenis van de wetgeving betreffende de tandtechnici en wezen er op, dat de thans voorgestelde regeling geen ander doel heeft dan tandheekundigen, van wie strafbare handelingen worden gevreesd, voor strafvervolgving te vrijwaren, door eenvoudig de strafbaarheid van die handelingen op te heffen. De Regeering zou zich daarom, in plaats van op rechtvaardigheid, hoogstens kunnen beroepen op opportuniteit. Moeilijkheden bij de contrôle kunnen geen rechtsgrond vormen voor het indienen van een dergelijk wetsontwerp. De Overheid, zoo meende men, heeft den plicht de wet te handhaven en niet om ontduiking door wetswijziging te sanctionneeren.

In de Memorie van Toelichting beroept de Regeering zich op de meening van het lid der Kamer den heer Aalberse. Opgemerkt werd echter dat deze een geheel andere oplossing voor de bestaande „moeilijkheid” heeft bedoeld dan de Regeering nu voorstelt.

Verscheidene leden spraken er hun verbazing over uit, dat de Regeering nu, na ruim 6 jaar, plotseling met een voorstel komt, dat alles, wat in die jaren met betrekking tot de bevoegdheid der tandtechnici is geregeld, vrijwel ongedaan maakt. Steeds heeft men op het standpunt gestaan, dat er tegenover de patiënten een duidelijk verschil moet blijven bestaan tusschen de tandartsen en de tandheekundigen (in verband met het verschil in opleiding), en nu schijnt die noodzake-

lijkheid plotseling niet meer te worden ingezien. De hier aan het woord zijnde leden konden zich dezen ommekeer niet verklaren.

Vrij algemeen verwonderde men zich er over, dat de Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid ¹⁾ thans een wetsontwerp van deze strekking ingediend heeft, nadat zijn ambtgenoot van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen geweigerd had zijn medewerking te verleen tot het tot stand komen van een regeling, waarbij de tandheekkundigen zouden worden toegelaten tot het afleggen van het practisch tandheekkundig examen, zonder het theoretisch tandheekkundig examen te hebben afgelegd. Heeft niet de Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid door het plegen van overleg met den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen zelf reeds toegegeven, dat het verleen van de bevoegdheid tot het uitoefenen der tandheekkunst een onderwerp is, dat thuisbehoort bij het Departement van den laatstgenoemde? De hier aan het woord zijnde leden daarom het oordeel van den Minister van Onderwijs willen vernemen over het thans ingediende wetsontwerp; zij verbaasden zich er over, dat niet reeds bij de Memorie van Toelichting dit oordeel is medegedeeld.

Ook werd door sommige leden gevraagd, of de Regeering te dezer zake het oordeel van deskundigen heeft ingewonnen. In dat geval zouden zij overlegging der uitgebrachte adviezen aan de Kamer zeer op prijs stellen. Zij wezen in dit verband op het adres van het Hoofdbestuur van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheekkunde, een organisatie, die op dit terrein toch zeker bij uitstek deskundig moet worden geacht, en herinnerden tevens aan het adres, door de Faculteit der Geneeskunde van de Rijksuniversiteit te Utrecht in 1929 tot de Kamer gericht naar aanleiding van het toen aanhangige wetsontwerp tot het in de gelegenheid stellen van hen, die ingevolge de wet van 30 November 1926 (Staatsblad no. 454) geen visum op hun bewijs van vestiging hebben ontvangen, om alsnog van hun practische bekwaamheid te doen blijken.

Vele leden verklaarden zich in geen enkel opzicht te kunnen vereenigen met de opvatting van den Minister, dat de tandheekkundigen tot nu toe bevoegd waren tot „het groote” en dat de hun nu toe te kennen aanvullende bevoegdheid in vergelijking daarmede beschouwd

¹⁾ De Commissie van Rapporteurs vestigt er de aandacht op, dat de naam van het Departement van dezen Minister sedert het indienen van het ontwerp is veranderd, terwijl inmiddels de afdeeling Volksgezondheid is overgegaan naar het Departement van Binnenlandsche Zaken.

moet worden als „het kleine”. Zij konden zich niet begrijpen, dat de Minister de behandeling van de ziekten van de tanden, van de tandkassen en het tandvleesch, voorzoover die afhankelijk zijn van de ziekten van de tanden, en van de anomalieën van den stand der tanden van minder beteekenis acht voor het gebit en daarmee voor de gezondheid in het algemeen dan de toepassing van de tandprothese. Zij wezen er op, dat in wetenschappelijke kringen juist de preventieve en de conserveerende tandheelkunde tegenwoordig als de belangrijkste onderdeelen der tandheelkunde worden beschouwd en dat juist deze onderdeelen een uitgebreide wetenschappelijke opleiding vereischen. Daarom betreurden zij het in hooge mate, dat in de Memorie van Toelichting geen enkele poging gedaan is om aannemelijk te maken, dat de tandheekundigen, aan wie de Regeering thans dezelfde bevoegdheid wil geven als de tandartsen bezitten, dus in het bijzonder ook de bevoegdheid tot de behandeling van alle ziekten der tanden en van de anomalieën van den stand der tanden, inderdaad door hun opleiding en ontwikkeling voldoende waarborgen geven, die moeilijke onderdeelen der tandheelkunst te kunnen uitoefenen.

Het gaat hier om een bepaalde groep van ongeveer 80 personen, die onder zeer bijzondere omstandigheden de hun reeds toegekende bevoegdheid hebben verkregen. Beschikt, zoo werd gevraagd, de Regeering over voldoende gegevens betreffende de algemeene ontwikkeling, de opleiding en de practische bekwaamheid dezer personen? Mocht de Regeering over dergelijke gegevens niet beschikken, dan zou de waarborg, dat deze maatregel kan worden genomen zonder gevaar voor de volksgezondheid, wel zeer gering zijn. Men vertrouwde echter, dat dit wèl het geval is; doch dan achtte men het noodzakelijk, dat ook de Kamer van deze gegevens inzage zou kunnen nemen, om zich over de beteekenis van het ingediende voorstel een oordeel te vormen. Wellicht is er een enkele tandheekkundige, zoo meende men, die voldoende bekwaamheden bezit om hem zonder al te groot bezwaar de bevoegdheid te geven tot uitoefening der volledige tandheelkunst, doch men was sterk geneigd aan te nemen, dat het toekennen van die bevoegdheid aan de geheele groep van ongeveer 80 personen op zijn minst genomen zeer onvoorzichtig zou zijn, indien niet onomstootelijk vaststaat, dat deze geheele groep de noodige bekwaamheid heeft.

In tegenstelling met den Minister waren vele leden van oordeel, dat tegen het wetsontwerp wel degelijk deugdelijke argumenten, ontleend aan het belang van de volksgezondheid, kunnen worden ingebracht.

Speciaal de kinderen mogen naar het oordeel dezer leden niet aan de tandheelkundigen worden toevertrouwd. Voor de volksgezondheid be- teekent dit ontwerp een stap achteruit, die zeker niet gedaan mag worden zonder dringende noodzaak.

Tegen het ontwerp werd van verschillende zijden ook aangevoerd, dat het de wetenschappelijke opleiding der tandartsen met haar hooge eischen tot een aanfluiting maakt; indien de Regeering er geen bezwaar in ziet, aan personen zonder eenige wetenschappelijke vorming dezelfde bevoegdheid te geven als aan hen, die een lang niet gemakkelijke studie aan het Tandheelkundig Instituut van de Rijksuniversiteit te Utrecht hebben volbracht, dan moet daaruit toch wel worden afgeleid, dat zij de universitaire instituten tot opleiding der tandartsen van zeer weinig waarde acht.

Verscheidene leden vreesden, dat, indien de voorgestelde regeling tot wet mocht worden verheven, bij het publiek een groote verwarring zal ontstaan.

Enkele leden waren van oordeel, dat het wetsontwerp instemming verdient; naar hun meening moet het worden beschouwd als de sluitsteen van de geheele regeling van dit onderwerp. Alleen zouden zij nog iets verder willen gaan en aan de tandheelkundigen nu ook den titel „tandarts” willen geven. Daarmede zou dan ook voor het publiek ieder onderscheid tusschen de beide categorieën zijn vervallen. Andere leden hadden tegen dit laatste groot bezwaar.

In dit verband zou men gaarne de opvatting der Regeering vernemen omtrent de beschouwingen, door Dr. *W. Schuurmans Stekhoven* gegeven in het Weekblad van het Recht no. 12420, speciaal over diens meening, dat het toekennen van de meerdere bevoegdheid (in verband met artikel 3 van de wet op de uitoefening van de geneeskunst) aan de tandheelkundigen tevens een recht zou geven op den titel tandarts.

Sommige leden zouden ook voor de in de Memorie van Toelichting genoemde „andere groepen van personen” gaarne nog iets gedaan willen zien, vooral nu de Regeering vóór de groep der tandheelkundigen een zoo belangrijke uitbreiding van bevoegdheid voorstelt.

Vele andere leden gaven daarentegen te kennen, dat na al hetgeen zich rondom de quaestie van de bevoegdheid der tandtechnici heeft afgespeeld, thans niets meer moet geschieden, noch voor de tandheelkundigen, noch voor hen, aan wie geen enkele bevoegdheid is toegekend.

Weer andere leden meenden — hoewel zij gaarne van de Regeering zouden vernemen, of het bij de thans geldende regeling voor de tandheelkundigen onmogelijk is zich een behoorlijk bestaan te veroveren en zij in dat geval wel zouden willen overwegen of er iets voor deze menschen gedaan kan worden — toch met de bovengenoemde leden, dat in ieder geval de thans voorgestelde gelijkstelling in bevoegdheid met de tandartsen ongewenscht en onnoodig is.

Enkele leden verklaarden ten slotte de aangevoerde bezwaren niet overwegend te achten; daar naar hun oordeel de onbevredigende toestand op dit gebied niet moet worden bestendigd, konden zij zich met het ontwerp wel vereenigen.

Eenig artikel.

Enige leden meenden, dat de tekst van het eenige artikel niet juist is, al is de bedoeling wel te begrijpen. Zooals het artikel is geredigeerd, zal de tandheelkundige de bevoegdheid, welke dit wetsontwerp hem wil verleen, niet kunnen uitoefenen vóórdat hij zijn bewijs van vestiging of zijn diploma heeft doen viseeren. Moet echter uit het feit, dat aan het slot van het artikel vóór de tweede maal verwezen wordt naar artikel 9 van de wet van 24 Juni 1876, Staatsblad no. 117, worden afgeleid, dat hij drie maanden lang de volledige bevoegdheid der wet van 1876 mag uitoefenen zonder gevaar voor vervolging? Wijziging van het artikel, om deze tegenspraak of althans onduidelijkheid weg te nemen, werd noodzakelijk geacht.

Aldus vastgesteld, 13 Mei 1932.

SCHOUTEN.
 SURING.
 KATZ.
 DE VRIES—BRUINS.
 I. H. J. VOS.

Regelen betreffende de bevoegdheid der tandheekkundigen.

MEMORIE VAN ANTWOORD.

(Ingezonden bij brief van 31 Mei 1932).

Bij het ter perse gaan van deze aflevering kwamen wij in het bezit van dit stuk, dat wij nochtans wegens zijn actualiteit, onzen lezers niet willen onthouden. RED.

De kennisneming van het Voorloopig Verslag en de overweging van hetgeen daarin tegen het wetsontwerp wordt aangevoerd, heeft den ondergeteekende tot het vermoeden geleid, dat op belangrijke punten misverstand bestaat, een misverstand, dat hij vóór alles wil trachten weg te nemen.

De leden, die ontkenden, dat de voorgestelde regeling door de rechtvaardigheid geboden zou zijn, wezen er op, dat zij geen ander doel heeft, dan tandheekkundigen, van wie strafbare handelingen worden gevreesd, voor strafvervolging te vrijwaren door eenvoudig de strafbaarheid van die handelingen op te heffen. Hier wordt te kort gedaan aan den ernst van de Memorie van Toelichting, die uitsluitend op de rechtvaardigheid gegrond is en waarin geen woord staat, dat aan opportuniteitsbedoeling kan doen denken. De ondergeteekende onderschrijft ten volle de opmerking in het Voorloopig Verslag, dat moeilijkheden bij de contróle geen rechtsgrond kunnen vormen voor het indienen van een wetsontwerp als het onderhavige.

De geschiedenis van de wetgeving betreffende de tandtechnici van vóór 10 Juni 1913 levert geen grond om het rechtvaardighedsargument te betwisten; die geschiedenis bewijst alleen, dat de Regeering, toen zij in 1925 wettelijke voorziening voorstelde, niet voldoende van de feiten op de hoogte was, zooals ook het lid van de Tweede Kamer,

mr. *Aalberse*, in de vergadering van 25 November 1930 erkend heeft. Ware destijds een minder felle strijd tot elken prijs gevoerd door een groep georganiseerde tandartsen, dan zou allicht bij rustig overleg de juiste kennis van de feiten en het inzicht in wat de rechtvaardigheid eischt, eerder, tijdig nog zijn verkregen. Nu dat niet is geschied, kan de wetgever zich niet ontslagen achten van zijne roeping, alsnog recht te laten wedervaren, ondanks het verzet, dat van de zijde van tandartsen andermaal ontbrandt. Waarom de rechtvaardigheid dit voorstel vordert, zal hieronder besproken worden; de ondergeteekende wijst er te dezen plaatse andermaal met nadruk op, dat opportuniteitsoverwegingen vreemd zijn aan het voorstel en dat, wie dergelijke overwegingen desniettemin in of achter het voorstel zoekt, onrecht doet aan de Memorie van Toelichting en aan den ernst van dat stuk.

Het is den ondergeteekende niet duidelijk, hoe verscheidene leden kunnen meenen, dat de Regeering wat tot dusver met betrekking tot de bevoegdheid der tandtechnici (van vóór 10 Juni 1913) is geregeld, vrijwel ongedaan zou maken. Wat de bevoegdheid betreft, zooals die thans geregeld is, gaat het slechts om een volstrekt onbetekenende uitbreiding. Steunende op de onvoldoende kennis van de feiten, was de Regeering van gevoelen, dat er verschil moest blijven bestaan, tusschen de tandartsen en tandheelkundigen; betere kennis van de feiten heeft tot het inzicht gebracht, dat handhaving van dit verschil niet door de feiten gemotiveerd wordt en niet rechtvaardig is. Van „ongedaan maken” en van „ommekeer” kan hier niet gesproken worden. De lijn van de wetgeving zal volgens het voorstel alleen iets verder worden doorgetrokken.

De heer *Aalberse* heeft inderdaad in de vergadering van de Tweede Kamer van 25 November 1930 een andere oplossing voorgesteld; zijn voorstel, voor welks uitvoering de medewerking van den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen noodig was, sproot voort uit zijne wetenschap, dat de betrokkenen de voorkeur gaven aan een practisch examen; zijn oorspronkelijke gedachte was, zooals het wetsontwerp thans luidt, nu voornoemde Minister bezwaar heeft gemaakt zijn medewerking te verleen.

In het feit, dat de toenmalige Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid overleg pleegde met zijn ambtgenoot van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen mag in geen deele worden afgeleid, dat in dit geval het verleen van de bevoegdheid tot het uitoefenen der tandheelkunst een onderwerp zou zijn, dat thuis behoort bij het Departement van den laatstgenoemde. De regeling van de positie van

zekere tandtechnici van vóór 10 Juni 1913 is geschied bij wetten, voor welker ontwerpen de toenmalige Ministers van Arbeid, Handel en Nijverheid verantwoordelijk waren; of die regeling geschiedt door toekenning van een deel of van het geheel van de bevoegdheid van de tandartsen maakt voor de vraag, wie voor de regeling verantwoordelijk moet zijn, geen verschil. Toen de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen zijn medewerking voor de, door den heer *Aalberse* eigenlijk in de tweede plaats voorgestelde, oplossing weigerde, moest de Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid op de lijn van de wetgeving in deze materie blijven en zelfstandig handelen; diens genoemde ambtgenoot is bij de voorbereiding van dit wetsontwerp niet geraadpleegd omdat 1°. het met onderwijs niets heeft uit te staan, 2°. het gaat om de vraag naar rechtvaardigheid en de belangen der volksgezondheid.

Adviezen zijn niet ingewonnen, met name niet van het hoofdbestuur van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde, welk lichaam zich door zijn felheid tegen de bewuste groep van personen van den aanvang af heeft gekenmerkt en welks woordvoerders in hun verzet tegen ieder wetsontwerp, dat ter regeling van dit onderwerp werd voorgesteld, allermint den indruk van kennis van feiten, wat deze groep van tandtechnici betreft, en van objectiviteit hebben gewekt. Regeering en Parlement hebben tot dusver zelfstandig de beslissingen in deze materie genomen, ondanks fel en rumoerig verzet; er was geen enkele reden om thans van gedrag te veranderen.

Vele leden konden zich in geen enkel opzicht vereenigen met de opvatting van den Minister, dat de tandheelkundigen tot nu toe bevoegd waren tot „het groote” en dat de hun nu toe te kennen aanvullende bevoegdheid in vergelijking daarmee beschouwd moet worden als „het kleine”. Zij konden zich niet begrijpen, dat de Minister de behandeling van de ziekten van de tanden, van de tandkassen, van het tandvleesch, voor zoover die afhankelijk zijn van de ziekten van de tanden, en van de anomalieën van den stand der tanden van minder beteekenis acht voor het gebit en daarmee voor de gezondheid in het algemeen dan de toepassing van de tandprothese. Naar aanleiding van deze opmerkingen en van hetgeen in het Voorloopig Verslag daarop volgt, voert de ondergeteekende het volgende aan. Volgens het bekende arrest van den Hoogen Raad van 9 Februari 1929, dat grondslag is geweest voor de bestaande wettelijke regeling, behooren alle tandheelkundige handelingen, die bij de toepassing van de

volledige tandprothese worden verricht, tot de toepassing van die prothese; tot al die handelingen zijn de tandheelkundigen thans bevoegd. Tot die handelingen behooren in voorkomende gevallen ook conserveerende en preventieve verrichtingen; ook verrichtingen van orthodontischen aard zijn nu en dan als voorbereiding van en als noodzakelijke aanvulling bij het plaatsen en tot goede functie brengen van een tandprothese noodig. Er is dus in verband met de prothese niet een scherpe scheiding tusschen de verschillende onderdeelen van de tandheelkunst. Al die onderdeelen worden in de meest verschillende combinaties bij de verschillende patiënten toegepast. Zoodra prothetisch werk vereischt wordt, is de tandheelkundige feitelijk tot uitoefening van de volledige tandheelkunst bevoegd; dat hij, los van prothese, daartoe niet bevoegd is, is een anomalie, waarvoor een redelijke verklaring niet is te geven. Dat zij ontstaan is, valt, zooals hierboven werd opgemerkt, uitsluitend te wijten aan onvoldoende kennis van de feiten.

Conserveerende en preventieve verrichtingen behooren dus ook tot de volledige tandprothese; zij behooren tot het groote werk. Met het kleine werd o.m. bedoeld het verwijderen van tanden of kiezen (melktanden), die voor conserveering niet of niet meer vatbaar zijn, het conserveeren door plombeeren, terwijl de zooveel meer kunstvaardigheid vereischende prothetische inlay, die de plombeering kan vervangen, eigenlijk wel tot het prothetisch werk behoort.

De ondergeteekende wijst er ook op, dat voor de prothese, wanneer die met conserveerende en preventieve verrichtingen gepaard gaat, een even goede kennis en een even goed inzicht noodig is als voor de conserveerende en preventieve behandelingen op zich zelve.

Ten onrechte wordt in het Voorloopig Verslag in dit verband gesproken van een uitgebreide wetenschappelijke opleiding. De opleiding der tandartsen is een vakopleiding, waarbij de techniek een overwegend aandeel moet hebben. Op een breede wetenschappelijke opleiding werd gemikt, toen men in 1913 een medische vóórstudie voor de tandartsen verplicht wilde stellen; die wensch is niet in vervulling gegaan; de opleiding der tandartsen is niet een universitaire geworden, maar is gebleven wat zij was: vakopleiding. Ten onrechte wordt dan ook van verschillende zijden tegen het ontwerp aangevoerd, dat het de wetenschappelijke opleiding der tandartsen met haar hooge eischen tot een aanfluiting maakt. Er zijn zeer bekwame, bekwame en onbekwame tandartsen — maar allen hebben zij hun opleiding ontvangen aan het tandheelkundig instituut, een vakschool naast de universiteit.

Hoe meer de tandartsen technisch bekwaam zijn, hoe beter zij de patiënten kunnen helpen. Onbekwame tandartsen zijn een gevaar voor de volksgezondheid en voor de patiënten. Nog nooit is in naam van de volksgezondheid tegen dezulken te velde getrokken. De eenzijdigheid, waarmede dit wel geschiedt tegen de 80 tandheelkundigen, onder wie er verscheidene zijn die de bekwaamste tandartsen evenaren, ontnemt aan de hanteering van dit argument haar waarde.

In het Voorloopig Verslag wordt ook opgemerkt, dat speciaal de kinderen niet aan de tandheelkundigen mogen worden toevertrouwd. De mondverzorging bij de kinderen is niet overwegend van wetenschappelijk of technisch karakter, maar vóór alles van opvoedend karakter; zij stelt geen eischen, die de tandheelkundige niet zou kunnen vervullen. Het verdient in dit verband aandacht, dat van medische zijde en door tandartsen (zij het ook niet door allen) wordt gepleit voor aanstelling van mondverzorgsters, vrouwen, met zeer beperkte opleiding voor het nazien van de monden der kinderen; van haar waarneming zal het afhangen, of een tandarts orthodontisch, conserveerend of preventief zal ingrijpen; maar dat alles kunnen de tandheelkundigen even goed.

Terecht wordt in het Verslag opgemerkt, dat het hier gaat om een groep van ongeveer 80 personen; een uitstervende groep. Beschikt de Regeering, zoo werd gevraagd, over voldoende gegevens betreffende de algemeene ontwikkeling, de opleiding en de praktische bekwaamheid dezer personen? Een herinnering aan de wijze, waarop deze groep gevormd is, geeft antwoord op deze vraag.

Toen de eerste visum-verleening op naar het oordeel van de Kamer te ruime schaal had plaats gehad, werd krachtens de wet van 1926 de Commissie-*Limburg* in het leven geroepen, die haar taak, het onderzoek naar de bekwaamheid en naar de praktijk vóór 10 Juni 1913 zeer nauwgezet volbracht en overeenkomstig welker advies de Regeering het tweede visum verleende aan een aantal technici, dat de Kamer te gering vond. Men mag veilig aannemen, dat van hen, over wie die Commissie gunstig adviseerde, de bekwaamheid vaststaat. Om aan de wenschen van de Kamer tegemoet te komen, werd krachtens de wet van 1929 een practisch examen ingesteld, waaraan een beperkt aantal voldeed. Zoo is de groep van 80, die allicht inmiddels reeds geslonken is, ontstaan. De ondergeteekende twijfelt er niet aan of onder dezen zijn zeer bekwamen, bekwamen en minder bekwamen, maar als geheel zijn bij deze groep de belangen der volksgezondheid even veilig als bij de tandartsen.

Het gaat hier niet om een maatregel van blijvenden aard, maar om een overgangsmaatregel ten aanzien van een beperkte groep van personen, welke groep na korter of langer tijd geheel zal zijn uitgestorven, en tegenover welke de wetgever de leemte in de wet van 10 Juni 1913 terecht heeft willen en moeten aanvullen, maar tegenover welke het thans gaat om de rechtvaardigheid. Het is den ondergeteekende nog steeds onverklaarbaar, dat men van de zijde der tandartsen zóó fel verzet van den aanvang af geboden heeft.

Voor verwarring bij het publiek behoeft naar de meening van den ondergeteekende geen vrees te bestaan, indien het voorstel wet wordt. De bestaande regeling leidt lichtelijk tot verwarring, omdat het publiek niet weet, wat de tandheekundige wel en wat hij niet mag doen. Ter voorkoming van misverstand merkt hij op, dat deze omstandigheid niet in de geringste mate een rol heeft gespeeld bij de beslissing tot indiening van het wetsontwerp.

De ondergeteekende stemt in met het gevoelen van de leden, die in dit wetsontwerp de sluitsteen zagen van de geheele regeling van dit onderwerp. De vraag, of de titel „tandarts” ware toe te kennen, is tegenover de hoofdvraag, waarom het gaat, het betrachten van de rechtvaardigheid, van zeer ondergeschikt belang.

Zonder van de bepaling in de wet van 1926, die den „tandheekundige” het voeren van een afwijkenden titel verbiedt, zou naar de meening van den ondergeteekende, uit de toekenning van de volledige bevoegdheid zonder meer niet het recht, den titel „tandarts” te voeren, voortvloeien.

Wat betreft de andere groepen, is de ondergeteekende van gevoelen, dat er geen grond is om voor dezen eenigen maatregel voor te stellen. Uitgangspunt is geweest en gebleven, dat ten aanzien van hen, die vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese toepasten, een leemte in de wet moet worden aangevuld en de rechtvaardigheid moet worden betracht, zooals die geboden worden door de thans bekende feiten.

De vraag, of bij de thans geldende regeling de tandheekundigen zich een behoorlijk bestaan kunnen veroveren, is bij de Regeering niet in overweging of in onderzoek geweest; zij heeft voor het wetsontwerp en zijn motieven geenerlei beteeckenis.

Eenig artikel.

De bedoeling van het laatste deel van dit artikel is inderdaad, zooals die wordt gesteld in de vraag in het Voorloopig Verslag. De wetgever

kan ook vorderen, dat de tandheekkundige van de ruimere bevoegdheid geen gebruik zal maken, vóórdat hij artikel 8 van de wet van 1876 heeft nageleefd.

Het slot van dit artikel is ter tegemoetkoming aan de gemaakte opmerking in dien zin gewijzigd. Een Nota van Wijziging wordt daarvoor bij deze Memorie gevoegd.

De Minister van Staat,
Minister van Binnenlandsche Zaken,
RUYS DE BEERENBROUCK.

Regelen betreffende de bevoegdheid der tandheekkundigen.

NOTA VAN WIJZIGING.

(Ingezonden bij brief van 31 Mei 1932).

Het laatste deel van dit artikel, volgende op „18 Mei 1929 (*Staatsblad* n° 257”) wordt gelezen als volgt: „dat de tandheekkunst buiten de volledige tandprothese niet mag worden uitgeoefend, vóór dat aan het bepaalde in artikel 8 is voldaan, en dat artikel 9 mede van toepassing is, indien deze bepaling wordt overtreden”.

AFSCHRIFT

Aan
de Tweede Kamer der Staten-Generaal
's-Gravenhage.

Geven met verschuldigden eerbied te kennen:

Het Hoofdbestuur der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 27 Augustus 1914, *Stbl.* No. 10;

Het Bestuur van de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen, goedgekeurd bij Koninklijke Besluiten van 30 Mei 1906, No. 48, van 21 Augustus 1912, No. 48 en 21 Januari 1917, No. 95;

Het Bestuur van het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap, laatstelijk goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 9 Mei 1914, No. 9,

ten deze domicilie kiezende aan het adres van den Secretaris van eerstgenoemde organisatie, Willemsparkweg 40, Amsterdam-Z., zijnde tezamen de drie landelijke organisaties van tandartsen;

onder verwijzing naar hunne adressen aan Uwe Kamer, naar aanleiding van het aanhangige ontwerp van wet, houdende regelen betreffende de bevoegdheid der tandheelkundigen, van respectievelijk den 8sten en den 19den April j.l.;

dat zij zich, na kennisneming van de Memorie van Antwoord van 31 Mei 1932, genoopt voelen, zich andermaal tot U te richten, met de hieronder volgende beschouwingen, welke, naar zij vertrouwen, Uwe Kamer er toe mogen leiden, om onverzwakt door den inhoud dezer Memorie, het afwijzende standpunt ten opzichte van dit wetsontwerp te handhaven, hetwelk, blijkens het Voorloopig Verslag, een zeer groot deel Uwer Kamer reeds had ingenomen;

de Nederlandsche tandartsen gelijksdenkend.

dat zij in hunne organisaties vereenigen alle Nederlandsche tandartsen, die voldoende doordrongen zijn van hunne ethische verplichtingen ten opzichte van wetenschap, beroepswaardigheid en bevordering der

volksgezondheid, om zich niet van eenige organisatie afzijdig te houden, respectievelijk daarvan te zijn buitengesloten;

dat zij op dit oogenblik ten deze gezamenlijk optreden, ten einde duidelijk te doen uitkomen, dat het verzet tegen dit voorstel van wet niet uitgaat van slechts „een groep georganiseerde tandartsen”, maar dat Uwe Kamer er veilig op mag vertrouwen, dat het in hunne bovengenoemde adressen bepleite en door adressanten hieronder nader uiteen te zetten standpunt, wordt ingenomen door alle tandartsen, op wier voorlichting Uwe Kamer prijs zou kunnen stellen;

Adviezen van andere lichamen van dezelfde strekking.

terwijl zij eraan herinneren, dat een advies tot niet-invoering van een wet van deze strekking vroeger, en ook bij deze gelegenheid, eveneens is gegeven door de Medische Faculteit van de Universiteit te Utrecht en door het Hoofdbestuur van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst, en dat een en andermaal door den Gezondheidsraad in uitvoerige rapporten werd gewezen op het onwenschelijke van zelfstandig praktijk uitoefenen door tandtechnici, zoodat er geen twijfel kan bestaan, dat dit College eveneens afwijzend zou hebben geadviseerd, ware omtrent dit wetsvoorstel zijn advies ingewonnen.

Rekening houdende met de mogelijkheid, dat door verschillende, voor hen grievende, zinsneden in de Memorie van Antwoord twijfel bij U zou kunnen zijn gerezen aan het moreele recht van adressanten om zich in deze aangelegenheid tot Uwe Kamer te richten, moeten zij wel in de eerste plaats op deze passages en de strekking daarvan ingaan.

Optreden van het Hoofdbestuur der Ned. Mij. tot Bevord. der Tandh. en de andere tandartsen.

Adressanten willen er op wijzen, dat het geenszins aan de tandartsen en met name niet aan het Hoofdbestuur van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde te wijten is, dat de sedert 1924 elkaar opvolgende Departementshoofden, onder wie de aangelegenheid der praktijk uitoefenende tandtechnici ressorteerde, niet voldoende van de feiten op de hoogte waren. In 1924 heeft de toenmalige Minister *Aalberse*, na indiening van het eerste desbetreffende ontwerp van wet, op daartoe strekkend verzoek eenige leden van genoemd Hoofdbestuur in audiëntie ontvangen; het toen bespro-

kene leidde dien Minister tot ingrijpende wijziging van zijn wetsvoorstel. Later heeft bij geen der volgende wetswijzigingen de Regeering gehoor verleend aan het bedoelde Hoofdbestuur, hoewel hierom herhaaldelijk werd verzocht. Nadat op den 1sten Mei j.l. de Afdeling Volksgezondheid naar het Departement van Binnenlandsche Zaken was overgegaan, verklaarde het Hoofdbestuur zich nogmaals bereid den Minister, zoo gewenscht, van voorlichting te dienen. Eenig antwoord hierop werd niet ontvangen. Wanneer Z.Exc. de Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken dan ook in zijne Memorie van Antwoord schrijft, dat het hem nog steeds onverklaarbaar is dat men van de zijde der tandartsen zóó fel verzet van den aanvang af geboden heeft, bevreedt het adressanten, dat de Minister de gelegenheid, om die verklaring te vernemen, niet wenschte aan te grijpen.

De Memorie van Antwoord kenschetst het verzet tegen de vroeger tot stand gekomen wettelijke maatregelen, als te zijn geweest „fel en rumoerig”. Door dit verwijt, versterkt als het wordt door dat van gemis aan kennis van feiten en objectiviteit, wenscht de Memorie van Antwoord ongetwijfeld een ongunstigen indruk te wekken omtrent het optreden van adressanten. Zij moeten hiertegen opmerken, dat hun verzet, wanneer dit geboden werd, als ernstig mag worden beschouwd, maar dat het niet feller was dan hun recht, maar ook hun plicht meebracht als deskundige staatsburgers, die van de voorgestelde maatregelen belangrijk onheil duchtten. Dat de Memorie van Antwoord daarenboven blijkbaar het verzet niet als zakelijk erkent, maar beschouwt als gericht tegen een groep van personen, is volmaakt in strijd met de feiten. In dit verband wenschen adressanten slechts de aandacht er op te vestigen, dat zij, na het tot stand komen der wetten van 1925, 1926 en 1929, nimmer eenigen maatregel hebben getroffen om de tandheelkundigen, direct of indirect, te bemoeilijken; dat in de krachtens de wet van 1926 in het leven geroepen, Commissie-*Limburg* ook de toenmalige Voorzitter der Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde zitting nam en dat in de Commissie tot het afnemen van het practisch examen volgens de wet van 1929, vele hunner vooraanstaande collegae, onder voorzitterschap van dienzelfden Voorzitter der Maatschappij er toe hebben medegewerkt, om dat examen op een zeer clemente wijze af te nemen. En wel in die mate, dat dezelfde Minister, die het aanhangige wetsvoorstel heeft ingediend, bij gelegenheid van de behandeling der Staatsbegrooting op 25 November 1930 heeft gezegd, dat het op het

randje af was, of een dergelijke graad van clementie wel mocht worden toegepast.

Totstandkomen en uitvoering der vorige wetten zonder deskundige voorlichting.

Met volledige inachtneming van het respect, hetwelk adressanten meenen aan het Hooge Gezag der Regeering verschuldigd te zijn, kunnen zij dan ook niet nalaten, een verband aan te nemen tusschen de boven gekarakteriseerde voorstelling der feiten te hunnen opzichte, en de wijze van uitvoering der betreffende wetten, meer bepaald van die van 1925, door de Afdeeling Volksgezondheid van het toenmalige Departement van Arbeid, Handel & Nijverheid, welke uitvoering (adressanten wenschen dit zoo sober mogelijk in Uwe herinnering terug te roepen) dusdanig was, dat zij in Uwe Kamer aanleiding heeft gegeven tot beraadslagingen en opmerkingen, van een karakter als, naar daarbij werd gezegd, eenig is in de parlementaire geschiedenis van ons land, en van welke uitvoering door verschillende der betrokken Ministers en oud-Ministers zelf openlijk in Uwe Kamer is erkend, dat er belangrijke fouten bij hebben plaats gevonden. Deze fouten zijn het voornamelijk, welke alle moeilijkheden hebben in 't leven geroepen en welke in 's lands belang het verzet van adressanten en anderen hebben noodzakelijk gemaakt.

Op eene desbetreffende vraag in het Voorloopig Verslag zegt de Memorie van Antwoord, dat Regeering en Parlement tot dusver zelfstandig de beslissingen in deze materie hebben genomen en dat er geen enkele reden was, om thans van gedrag te veranderen, d.w.z. adviezen van deskundigen in te winnen. Het wil adressanten voorkomen, dat juist in de geschiedenis van het tot stand komen der bovengenoemde wetten en in alles wat bij en door de uitvoering daarvan heeft plaats gehad, voldoende aanleiding voor de Regeering had kunnen worden gevonden, om af te wijken van dit systeem, nu het bij herhaling door zijn resultaten was gebleken, minder doeltreffend te zijn.

Had de Regeering inderdaad over deskundige voorlichting beschikt, zij zoude dan ongetwijfeld ook een ander inzicht in het begrip „toepassing van de volledige tandprothese” hebben verkregen dan waarvan de desbetreffende gedeelten in de Memorie van Antwoord doen blijken. Hoewel ongetwijfeld tusschen de verschillende takken der tandheelkundige practijk een zeker en vaak innig verband bestaat, en er gevallen voorkomen, waarin een werkelijk juiste hulp op het eene

gebied niet kan worden verstrekt door dengeen, die van de andere deelen, althans in theorie, niet op de hoogte is (iets, wat in vroegere stadia van deze zaak steeds door adressanten is gesteld), draagt de uiteenzetting daaromtrent in de Memorie van Antwoord een te ondeskundig karakter, dan dat adressanten er aan kunnen denken, deze op details tegen te spreken voor Uwe, immers in Hare groote meerderheid, eveneens niet deskundige Kamer. Zij kunnen niet anders doen, dan overminderd handhaven, hetgeen in het adres van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde van 8 April 1932 hieromtrent is opgemerkt.

Beteekenis arrest Hooge Raad.

Adressanten wenschen hieraan slechts toe te voegen, dat de schriftelijke en mondelinge beraadslagingen, in de Staten-Generaal, over de boven meermalen genoemde wetten geen ruimte laten voor de in de Memorie van Antwoord gehuldigde opvatting van het daarin genoemde, maar niet geheel juist, weergegeven arrest van den Hoogen Raad van 9 Februari 1920. Zoude de wetgever op dit oogenblik inderdaad deze opvatting overnemen, dan zou hij — adressanten meenen het ondanks het besef hunner ondeskundigheid op wetgevend gebied gerustelijk te mogen zeggen — in strijd handelen met alle redelijkheid en rechtvaardigheid op het gebied van wetsuitlegging. Adressanten mogen zich niet veroorloven, te dezer plaatse tal van uitspraken uit de Handelingen ter staving hunner meening hieromtrent aan te voeren. Maar zij willen, naast het in het adres van 8 April reeds genoemde, slechts twee citaten weergeven uit de redevoeringen van de toenmalige Ministers *Aalberse* en *Slotemaker de Bruïne*, in Uw Kamer, respectievelijk ter verdediging der wetten van 29 Juni 1925 en van 18 Mei 1929, gehouden.

Minister *Aalberse* zeide in 1925:

„Het gaat hier over personen, die practisch hebben beoefend
 „de prothese en meer niet. Wanneer zij meer hadden gedaan,
 „zouden zij vrij zeker met de Justitie in aanraking zijn gekomen.
 „Wanneer wij nu op gronden van billijkheid die personen in de
 „positie willen laten die zij tot nu toe, zonder met de Justitie
 „in aanraking te komen, zij het in strijd met de wet, hebben
 „ingenomen, is het niet logisch, hun meer bevoegdheid te gaan
 „geven dan zij tot nu toe hebben uitgeoefend, en zelfs meer
 „dan zij zelf vragen. Immers nooit is meer gevraagd dan bij
 „de wet een overgangsbepaling te scheppen, die sanctionneert
 „hetgeen tot nu toe, zij het oogluikend en in strijd met de
 „wet, is gebeurd”.

En Minister *Slotemaker de Bruïne* uitte zich op 14 Februari 1929, ter verdediging van de wet, welke het bekende praktische examen invoerde:

„... het is niet juist, wat de heer *Duys* zeide: dat zij die de „volledige tandprothese mogen beoefenen, slechts een klein deel „van de bevoegdheid van tandarts niet mogen uitoefenen. Ik „ben leek, evenals de heer *Duys*, en daarom onthoud ik er mij „van om een lijstje te geven van allerlei medisch-technische „aanduidingen, die ik in allerlei stukken gevonden heb. Maar „ik wil even wijzen op art. 7 van de wet van 24 Juni 1876. „(Staatsblad No. 117), waarin wordt opgegeven, waartoe de „tandarts bevoegd is. Wie dit lijstje naziet, ontdekt, dat de „tandarts vrij wat meer bevoegdheden heeft dan de toepassing „der tandprothese”.

De waarde voor de interpretatie der betreffende wetten van deze ministerieele uitlatingen zal te minder kunnen worden aangevochten, nu op de hier genoemde opvatting van Minister *Aalberse* het onderzoek naar de bewijzen van bekwaamheid ter verkrijging der eerste en tweede visa was gebaseerd, terwijl het program van het praktisch examen in overleg tusschen den Minister en de examen-commissie is opgemaakt overeenkomstig de geciteerde uitspraak van Minister *Slotemaker de Bruïne*.

Geen bewijs voor ontwikkeling, opleiding en bekwaamheid.

Dat het verleen van een visum, hetzij het met goed gevolg afleggen van het examen volgens de wet van 1929 voldoende bewijs zou zijn voor algemeene ontwikkeling, opleiding en praktische bekwaamheid tot uitoefening van de tandheelkunde in haar vollen omvang, zooals in de Memorie van Antwoord wordt betoogd, kan op grond van het bovenstaande dan ook niet als juist worden erkend.

De opleiding der tandartsen geen „vakopleiding”.

Adressanten wenschen thans nog met klem terug te wijzen hetgeen in de Memorie van Antwoord omtrent de opleiding der tandartsen werd opgemerkt. Wanneer dit staatsstuk het departement van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen zoude hebben gepasseerd, zou ongetwijfeld niet op een wijze, als hier geschied is, over het onderwijs in de tandheelkunde zijn gesproken, omdat te dezen opzichte de feiten anders zijn, dan daarin is voorgesteld. De aanstaande tandartsen

immers moeten voor toelating tot het theoretisch tandheelkundig examen, het einddiploma van H.B.S. 5-j. c. of Gymnasium-B of daarmee gelijkgesteld staatsexamen bezitten; zij worden ingeschreven als student bij de Medische Faculteit en betalen het volle college-geld; zij krijgen hunne wetenschappelijke opleiding van Hoogleeraren, Lectoren en Conservatoren der Medische Faculteit te Utrecht volgens een program, hetwelk bij gelegenheid der wetswijziging van 1913 door die Faculteit is vastgesteld, in tal van vakken, waarin ook de medische student onderricht ontvangt, zij het in geringeren omvang, terwijl de wetenschap en praktijk der tandheelkunde in engeren zin wordt gedoceerd door Lectoren aan het Tandheelkundig Instituut, dat deel uitmaakt der Utrechtsche Rijksuniversiteit en niet daarnaast staat. De twee deelen van het theoretisch-, benevens het practisch tandheelkundig examen, worden afgenomen door een staatscommissie, voor het allergrootste deel bestaande uit de bovengenoemde Hoogleeraren en Lectoren. De omstandigheid alleen, dat die examens worden afegelegd ten overstaan van een staatscommissie, zooals dit tot voor eenige jaren ook het geval was met de artsexamens, kan niet het onderwijs stempelen tot een „vakopleiding” in den in de Memorie van Antwoord blijkbaar bedoelden zin, evenmin als in het Tandheelkundig Instituut een vakschool kan worden gezien. De Memorie van Antwoord merkt op: „Hoe meer de tandartsen technisch bekwaam zijn, hoe beter zij de patiënten kunnen helpen”. Dit is volkomen juist, maar wanneer die technische bekwaamheid niet berust op- of gepaard gaat met toepassing van wetenschappen, kan hij, die haar ten toon spreidt, zich een bekwaam technicus noemen, een bekwaam tandarts kan hij nimmer zijn. Deze opvatting, welke in deskundige kringen der gansche beschaafde wereld wordt gehuldigd, zonder tegenspraak te ontmoeten, heeft dan ook adressanten reeds jarenlang bij de Regeering doen aandringen op verbreding en verdieping van het wetenschappelijke deel der tandheelkundige opleiding. Ondanks dat hieraan tot nu toe geen gevolg is gegeven, heeft men niet het recht tot een beoordeeling van die opleiding als waarvan de beschouwing in de Memorie van Antwoord blijk geeft.

Adressanten meenen in dit verband te mogen wijzen op hetgeen, naar zij uit de Pers juist in deze dagen vernemen, door de Medische Faculteit te Utrecht onder de aandacht Uwer Kamer is gebracht.

Onjuiste denkbelden omtrent tandheelkunde aan het Departement.

Adressanten betreuren het diep, dat aan het Departement, waar-

onder de Afdeling „Volksgezondheid” ressorteert, thans zulke onjuiste en sinds vele tientallen jaren verouderde denkbeelden omtrent tandheelkunde en tandheelkundig onderwijs hebben postgevat. Daardoor wordt hun verklaarbaar, dat de voorgestelde wettelijke maatregel niet wordt verdedigd op grond van opportuniteit, maar dat de Steller der Memorie van Antwoord zelfs van meening blijkt, dat bij de groep van 80 tandheelkundigen de belangen der volksgezondheid even veilig zijn als bij de tandartsen; hetgeen dus in zijne consequentie wil zeggen, dat de tandartsenopleiding eene maatschappelijk overbodige luxe is, en dat ook voor de toekomst in ons land zou kunnen worden volstaan met uitoefening der tandheelkunde door niet-gestudeerde personen zonder eenige algemeen-vormende vóóropleiding.

Deze thans aan dit Departement heerschende opvatting treft te meer, omdat de wet van 25 December 1878, Staatsblad 222, blijkbaar bepaalde waarborgen voor de volksgezondheid noodig achtte, alvorens zelf bezitters van effectieve buitenlandsche diploma's hier te lande tot uitoefening der tandheelkunst toe te laten. Het op die wet gebaseerde en nog steeds geldende Koninklijk Besluit van 26 Maart 1895 bepaalt, dat zij, die in Nederlandsch-Indië, na afgelegd examen, het recht tot uitoefening der tandheelkunst verkregen hebben, toegelaten kunnen worden tot het hier te lande afleggen van het practisch examen als tandarts, dus slechts vrijgesteld zijn van het afleggen van het theoretisch tandheelkundig examen; eveneens is dit het geval met hen, die in België, Duitschland, Groot-Brittannië en Ierland, Frankrijk, Oostenrijk, Zwitserland, Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao het recht tot uitoefening der geneeskunst in haar geheelen omvang verkregen hebben. Terwijl zij, die in België, Duitschland, Rusland, Groot-Brittannië en Ierland, Frankrijk, Zwitserland, de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, Suriname of Curaçao, het recht tot uitoefening der tandheelkunde verkregen hebben, slechts vrijgesteld zijn van het eindexamen H.B.S. 5-j.c. of Gymnasium, maar alle tandheelkundige examens moeten afleggen; en dit alles alleen nog, wanneer die buitenlandsche bevoegdheden berusten op het bezit van bepaalde, met name in het Koninklijk Besluit genoemde diploma's.

De opvatting van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 1895, wiens onderteekening dit bedoelde Koninklijk Besluit draagt, verschilt wel al te zeer van die, welke spreekt uit het van het gelijknamige Departement op 31 Mei 1932 uitgegane, hierboven gecritiseerde staatsstuk, om niet met nadruk daartegen in verzet te komen.

De verwachting, dat Uwe Kamer zich van dit feit voldoende reken-

schap zal geven, kan slechts het stellige vertrouwen van adressanten, hetwelk in het adres van 8 April 1932 was uitgesproken, versterken: dat n.l. Uwe Kamer het bedoelde voorstel van wet niet zal aanvaarden.

't Welk doende, enz.

Voor de Nederlandsche Maatschappij tot
Bevordering der Tandheelkunde:

w. g. CH. F. L. NORD
Voorzitter.
w.g. J. A. SALOMONS
Secretaris.

Voor de Vereeniging van Nederlandsche Tandartsen:

w. g. JAN VISSER
Voorzitter.
w. g. S. F. GÖTTLICH
Secretaris.

Voor het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap:

w. g. P. J. J. COEBERGH
Voorzitter.
w. g. P. H. BUISMAN
Secretaris.

AMSTERDAM, 6 Juni 1932.

ADRES DER GENEESKUNDIGE FACULTEIT.

AFSCHRIFT

Utrecht, 8 Juni 1932.

Aan de

Eerste en de Tweede Kamer der Staten Generaal
te 's-Gravenhage.

Geeft met verschuldigten eerbied te kennen de Faculteit der Geneeskunde aan de Rijks-Universiteit te Utrecht,

dat zij zich genoopt ziet, zich ten tweeden male tot Uwe Kamers te wenden, in zake het wetsontwerp: „Regelen, betreffende de bevoegdheid der Tandheekkundigen”.

In de Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag over dit wetsontwerp, komen enkele uitlatingen voor, die de verontwaardiging van de Faculteit der Geneeskunde aan de Rijks-Universiteit te Utrecht hebben opgewekt, uitlatingen, die hunne verklaring slechts kunnen vinden in onbekendheid van Zijne Excellentie, den Minister van Binnenlandsche Zaken met de geschiedenis van het tot stand komen en met den aard van de tandheekkundige opleiding aan de Rijks-Universiteit te Utrecht.

Zijne Excellentie, de Minister van Binnenlandsche Zaken schrijft, dat alle tandartsen hunne opleiding hebben ontvangen aan het Tandheekkundig Instituut, „een vakschool naast de Universiteit”.

Tegen deze uitlating teekent de Faculteit der Geneeskunde ernstig protest aan.

De studenten in de Tandheekkunde zijn studenten in de Geneeskunde, de Lectoren in de Tandheekkunde zijn Lectoren in de Faculteit der Geneeskunde.

In 1913 is op verzoek der Regeering het onderwijs in de Tandheekkunde door de Faculteit der Geneeskunde geregeld.

Voor het afleggen van examens in de Tandheekkunde wordt vereischt het bezit van het diploma van het eindexamen van het Gymnasium, of van de Hoogere Burgerschool met 5-jarigen cursus. Verder gaat aan de practische opleiding in de Tandheekkunde een theoretische opleiding vooraf. Deze theoretische opleiding omvat een

grondige kennis van de Anatomie, de Histologie, de Physiologie, de Pathologie, de Bacteriologie van de mondholte en omgeving en voorts de metallurgie en practische oefeningen op het phantoom van de mondholte.

Dit theoretisch onderwijs wordt voor een groot deel gegeven door Hoogleraren in de Faculteit der Geneeskunde, daarnaast door Lectoren en door Conservatoren van de onderwijsinrichtingen van genoemde Faculteit.

De eischen voor de theoretische kennis van de studenten in de Tandheekkunde zijn neergelegd in het theoretisch tandheekkundig examen.

De Minister verklaart, dat ten onrechte van verschillende zijden tegen het ontwerp wordt aangevoerd, dat het de wetenschappelijke opleiding der tandartsen met haar hooge eischen tot een aanfluiting maakt. Wanneer de Faculteit der Geneeskunde echter het onderwijs, dat de tandheekkundigen hebben ontvangen, dikwijls niet meer dan lager onderwijs, vergelijkt met de opleiding der tandartsen, dan moet de Faculteit der Geneeskunde tegen de geringschattende wijze, waarop Zijne Excellentie, de Minister van Binnenlandsche Zaken, oordeelt over de waarde van het tandheekkundig onderwijs, zooals dat door de Faculteit der Geneeskunde is geregeld, ernstig en krachtig protest aantekenen.

De Faculteit der Geneeskunde acht het in hooge mate betreurenswaardig, dat van de zijde van de hoogste Overheid in het openbaar op deze wijze over de tegenwoordige opleiding van de a.s. tandartsen wordt geschreven. Op deze wijze worden de docenten van het groote aantal studenten in de Tandheekkunde bij hun werkelijk zeer zware taak waarlijk niet aangemoedigd, om zich bij voortduring met zoo groote toewijding als tot dusverre aan het onderwijs te wijden.

De faculteit der Geneeskunde herhaalt met nadruk haar verzoek aan Uwe Kamers het ontwerp van wet „regelen, betreffende de bevoegdheid der Tandheekkundigen” te verwerpen.

Namens de Faculteit der Geneeskunde aan de
R. U. te Utrecht

w. g. W. E. RINGER, voorzitter;
w. g. TH. M. v. LEEUWEN, secretaris.

(Ongecorrigeerd).

AANVULLING VAN DE WETTEN OP DE INKOMSTEN- EN VERMOGENSBELASTING.

Ingediend is een wetsontwerp houdende aanvulling van de artt. 75 en 80 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 en van de artt. 23 en 29 der Wet op de Vermogensbelasting 1892.

Het komt — zoo luidt de memorie van toelichting — herhaaldelijk voor, dat personen die uit hoofde van hun stand, beroep of ambt wettelijk tot geheimhouding verplicht zijn met betrekking tot bepaalde zaken, van die zaken op voor derden begrijpelijke wijze melding maken in hun financieele administratie. Wordt aan zoo iemand door den belastingdienst gevraagd, zijn aangifte van inkomen of vermogen, dan wel nadere beweringen dienaangaande, te staven door het overleggen van boeken en andere bescheiden, dan doet de belastingplichtige veelal een beroep op zijn wettelijke verplichting tot geheimhouding.

Nu geschiedt wel is waar het vermengen van geheim te houden gegevens met andere in den regel niet met het oogmerk om een behoorlijke fiscale controle onmogelijk te maken, doch dit vermengen heeft toch wel tot gevolg, dat uit den kring der bedoelde personen aangiften voorkomen, die getuigenis afleggen van gemis aan zorg om den fiscus te geven, wat hem toekomt.

Het thans ingediende ontwerp beoogt, in het belang van de schatkist van rijk, provincie en gemeente, hieraan een einde te maken. De belanghebbenden zullen het echter in de hand hebben hun beroepsgeheim in redelijke mate te doen eerbiedigen, door de inderdaad geheime zaken afgescheiden van hun van financieel belang zijnde aantekeningen te administreren. Zoo zal de nieuwe regeling een prikkel bevatten tot het splitsen van geldelijke en geheime administratie, in tegenstelling met de bestaande regeling, die ongewild, een prikkel in tegengestelden zin inhoudt.

Teneinde aan belanghebbenden den tijd te geven, hun gelde-

lijke administratie zoodanig in te richten, dat het hun toevertrouwde geheim toch zooveel mogelijk bewaard zal kunnen blijven bij het naleven van wettelijke verplichtingen jegens belastingambtenaren — ook dezen laatsten is overigens bij de wet geheimhouding opgelegd — is het tijdstip van in werking treden bepaald op 1 Mei 1934.

N. R. Crt.